ne, „näita ommeti kus see sul on?“ — „Kannata pisut!“ ütles mees ja tõmbas raamatukese põuest, ja andis sealt seest temale ühe nõõla. „Säh, siin see tüdruk on!“ ütles ta ja läks. — Naene jäi tükaega seisma, waatas ingglit taga ja oli sügawas mõtetes.

Mis weel pärast seda sündinud, ja missugust tööd see ühe silmaga tüdruk teinud, seda tunnistas aasta pärast Kadri maja, sest et see oli nüüd seest- ja wäljastpidi niisama kena, kui Liisu maja oligi.

Kuida jänes ja siil Liiwa kõrtsi taga teine teisega wõitu jooksnud.

Kuulge poisid, see jut on selge wale, aga ta on siiski tõsi! Sest mu isa isa, kes mulle seda jutustanud, lisas igakord kui ta mulle seda jutustas: „Se jut ika ju peab tõsi olema, ega muido ommeti ei sünniks seda jutustada!“ Aga see jut oli see:

See oli sügisesel ajal ja ühel pühhapääwa kenal hommikul kui tatrad õitsesid. Päike oli selge tõusnud, ja soe hommiku tuul puhus parajaste üle kõrre wälja. Lõukesed laulsid taewa al ja mesilased kahisesid tatrais. Rahwas läks pühapääwa riidis kiriku; iga loomuke oli rõõmus, ja siil oli wäga rõõmus.

Ja siil seisis oma sauna ukse ees, käed puusas, wahtis hommiku tuult, ja laulis oma laulukest nii kui üks siil kallil pühapääwal mõistab laulda. Nõnda tasakeste ise eneses lauldes sai temale korraga mõte wäljale minna oma nairid waatama, kunni naene jäi lapsi pesema ja neid ehitama. Need nairid kaswasid tema saunakese lähidal, ja tema ise ja kõik tema pere sõiwad neist. sesttap tema siis kaa luges neid oma nairiks. Kuida ta mõtles, nõndap ta kaa tegi. Siil pani sauna ukse kinni ja põõras wälja poole minema.

Ei ta olnudki weel kaugel saunast ära ja tahtis parajaste pajudikust mööda nairi põllule kallata, kui jänes juhtus tema